

Forhold ikke kan inddrages under det foreliggende Lovforslag, men jeg ønsker her indtrængende at opfordre den højtærede Minister til, naar passende Løjlighed gives, at tage denne Sag op til Behandling, da det forekommer mig, at der her gøres danske næringsdrivende en blodig Uret, ikke derved, at disse Skipperne maa sælge deres Varer, men derved, at det tillades dem at gøre det afgiftsfrit.

Det næste af de Punkter, jeg fremdrog som havende særlig Interesse, var Udvidelsen af det Omraade, som de handelsrejsende for fremmede Huse maa besøge her i Landet. Dette er det Punkt, om hvilket der navnlig har været Strid ude i Befolkningen og i Landstinget, da denne Sag var til Behandling deroppe. Jeg skal derfor kort pege paa, hvorledes Forholdet har været efter den gældende Forordning, hvorledes det vilde være blevet efter det Forslag, som vedtoges i Landstinget 1910—11, og endelig, hvorledes det er efter det foreliggende Lovforslag. Efter de nugældende Regler i Forordningen af 1839 maa Besøg af Repræsentanter for udenlandske Huse kun finde Sted i København og Købstæderne. I Landstinget var der Strid om dette Spørgsmaal, men man vedtog et Kompromis, der gik ud paa at beholde de Regler om Besøgsstederne, man forud havde, og at supplere disse Steder med Handelspladser og Stationsbyer paa Landet, naar disse efter Ministerens Skøn var købstadmæssigt bebyggede og havde mindst 2,000 Indbyggere. Det foreliggende Lovforslag gaar langt videre, idet de omhandlede rejsende efter dette maa besøge København, Købstæderne og saadanne Stationsbyer og Handelspladser paa Landet, som Ministeren bestemmer. Med andre Ord: Afgørelsen lægges fuldstændig i Ministerens Haand. Vi ved fra den højtærede Ministers Udtalelser, at man tænker at optage en Fortegnelse over, hvilke Pladser der maa besøges, og denne Fortegnelse skal saa suppleres, efterhaanden som Udviklingen gør det ønskeligt eller fornødent.

Ved Bedømmelsen af dette Forhold maa man se paa, hvad der taler for Ministerens Forslag, og hvad der taler imod det. Det forekommer mig da, at det, der taler for Ministerens Forslag, er, at danske Borgere, specielt danske handlende, i Virkeligheden har et billigt Krav paa at blive betjent af de Leverandører, der kan tilfredsstille deres og dermed ogsaa deres Kunders Forbrug, og at det derfor i og for sig er en unaturlig Indsnævring af

Statsborgernes Ret, naar der sættes Regler for, hvilke Pladser der maa besøges af handelsrejsende, være sig for indenlandske eller udenlandske Huse. Men mod Forslaget taler paa den anden Side det samme Forhold, som jeg en Gang har berørt, nemlig det, at Borgerne, der ved deres Skatter bidrager til at opretholde de danske Statsinstitutioner, som ogsaa er af Betydning for Handelen, bør have et Fortrin for dem, der maaske intet bidrager i den Henseende. Der maa tillige tages Hensyn til de bestaaende Forhold. Jeg gaar ud fra, at den Sondring, der hidtil har fundet Sted paa dette Omraade, maa have ført med sig, at der eksisterer Virksomheder, der særlig arbejder i de Kredse, som hidtil har været udelukkede fra Besøg fra udenlandske Huse. Om deres Virksomhed bestaar med mere eller mindre god Ret, skal jeg ikke komme ind paa, men de er altsaa bestaaende, og jeg mener, at der maa vises en vis Hensynsfuldhed under Afviklingen. Jeg personlig er under disse Overvejelser kommet til det Resultat, at jeg ikke frygter for at lægge denne Afgørelse fuldstændig i Ministerens Haand. Jeg gaar ud fra, at Ministeren her utvivlsomt har stillet sig paa en Uriaspost, idet han vil faa Bank, hvad enten Stokken tages op, eller man lader den ligge. Der vil blive øvet et overordentlig stærkt Pres paa den ene Side fra visse Handelskredse og paa den anden Side ude fra Stationsbyerne og Handelspladserne, hvor man ønsker Besøgsret for de rejsende. Jeg tvivler hverken om, at den højtærede Minister paa Forhaand er tilbøjelig til at tage skyldigt Hensyn til de bestaaende Forhold, eller om, at han under den Pression, for hvilken han gøres til Genstand fra begge Sider, vil naa til en retfærdig Afgørelse, der byder Udviklingen Haanden.

Det tredje Hensyn, om hvilket jeg talte, var Kontrollen med Afgiftens Er læggelse og med Overskridelser af Besøgsretten. Jeg kommer her til et af de Punkter, hvor jeg ikke fuldstændig kan slutte mig til det foreliggende Lovforslag, og for at blive forstaaet skal jeg ogsaa her kortelig omtale, hvorledes Forholdet er efter den bestaaende Forordning, hvorledes det vilde være blevet efter Landstingets Affattelse, og endelig, hvorledes det vil blive efter det foreliggende Lovforslag. Efter den nugældende Forordning skal de rejsende, om hvilke der her er Tale, personligt — altsaa ikke ved Fuldmagt, ved Brev eller ad anden Vej — paa hver Plads, hvor de kommer, henvende sig baade til